

PERTRAUKA

◀◀◀◀◀Leidžia Panevėžio „Minties“ gimnazijos gimnazistai◀◀◀◀◀>>>>>2011m. spalio>>>>>

◀◀◀◀ ◀◀ ŠVENTĖS >>>>>>>

Apdovanota teatro mokytoja metodininkė, direktoriaus pavaduotoja ugdymui Ramutė Stasevičienė. (T.Ukrino nuotr.)

Mokytojai paminėjo savo profesinę šventę

Spalio 5 dieną buvo minima Tarptautinė mokytojų diena. Ją pedagogai pasitiko su šypsena, nes būtent šią dieną sulaukiama daugiausia dėmesio ir įvertinimų.

Šventė tradiciškai prasidėjo mūsų gimnazijoje abiturientų parengta šventine programa mokytojams. Po auklėtojų susitikimų su savo auklėtiniais klasėse, ji persikėlė į naujai atidarytą kavinę „Minties Rezidencija“. Įspūdingo renginio metu už išradingą tradicijų puoselėjimą, savitą neformaliosios veiklos organizavimą, įgyvendinant gimnazijos viziją, už mokinių skatinimą ir įtraukimą į aktyvų dalyvavimą miesto ir Respublikos renginiuose, apdovanota teatro mokytoja metodininkė, direktoriaus pavaduotoja ugdymui **Ramutė Stasevičienė**.

Po to profesinės šventės paminėti mūsų gimnazijos mokytojai drauge su kitais miesto pedagogais buvo pakviesti į „Cido“ areną. Ten juos pasitiko pučiamųjų orkestras „Panevėžio garsas“. Iškilmingos dalies metu mūsų gimnazijos direktorius **Egidijus Samas** LR Švietimo ir mokslo ministerijos apdovanotas padėkos raštu už ilgametį, sąžiningą ir produktyvų vadovavimą Panevėžio „Minties“ gimnazijai, sportiškumo ir sveikatingumo ugdymą, tradicijų puoselėjimą ir tikslo sukurti gimnaziją, kur kiekvienas yra svarbus, pasiekimą. Paskui mokytojų laukė populiariosios klasikos programa, atliekama Panevėžio muzikinio teatro orkestro ir solistų V.Taurinskaitės-Rukšienės bei R.Urbiečio.

Šventę vainikavo popietė kino teatre „Forum Cinemas“ filmo „Tadas Blinda. Pradžią“ seansu.

Naudodamiesi proga, mokytojai dėkoja savo mokiniams, o ypač abiturientams, už gražią šventę, kokios jau seniai neturėjo.

Vaida Batavičienė

« MŪSŲ KELIONĖS »

Mokomės užsidėti dujokaukes. (V.Rulio nuotr.)

1984 –uosius prisiminsime ilgai...

Š. m. spalio 13 d. mes, 1a, 1c, 1d ir 1e klasių mokiniai, su auklėtojais R.Asanavičiumi ir V.Ruliu vykome į Vilnių aplankyti sovietinio bunkerio.

Pakeliui stabtelėjome prie pirmojo Lietuvos Prezidento Antano Smetonos namų. Čia apžiūrėjome jo žole užžėlusius gimto namo pamatus, išlikusį šulinį su svirtimi ir buvusios sodybos maketą.

Vėliau sustojome pasižiūrėti pirmojo Lietuvos Prezidento dvaro, kurį pastatė paprasti žmonės, taip norėdami jam atsidėkoti. Nors žmonės, aukodami tiek pinigų, kiek galėjo, dvarą pastatė, jame A.Smetona negyveno, nes tuo metu prasidėjo karas ir Prezidentui teko išvykti iš Lietuvos. Tiesa, jis čia porą kartų lankėsi per dvaro statybas. Čia kažkurį laiką gyveno tik jo žmona Sofija Chodakauskaitė-Smetonienė.

Labiausiai visus sudomino, o kartu ir sukretė sovietinis bunkeris, kuris ir buvo šios kelionės tikslas. Jis yra netoli Vilniaus, 5 metrai po žeme miške, uždaroje 2 hektarų teritorijoje. Tai - 3 000 kvadratinėjų metrų slaptas požeminis 2 aukštų labirintas, Maskvos nurodymu statytas šaltojo karo metais kaip alternatyvi televizijos stotis atominio karo su Amerika atveju.

Išlipę iš autobuso, įėjome į seną pastatą, kuriame vyravo senovinė atmosfera: ant sienų kabėjo seni paveikslai, vėliavos, plakatai ir fotografijos, skambėjo sovietinių laikų muzika. Čia apsivilkome pilkas sovietines šimtasiūles ir laukėme vado. Pramokę rusiškų žodžių, išėjome į kiemą ir, klausydamiesi SSRS himno, žiūrėjome, kaip buvo keliama vėliava. Paskui gelžbetonio plokštėmis dengtame bunkeryje mes buvome vedami labirintais. Čia pamatėme 1984-ųjų televizijos laidas, aplankėme sovietinę valgyklą, medicinos punktą ir parduotuvę, pratinomės nešioti dujokaukes, buvome tardomi KGB kabinete, tvarkėme šiukšles. Po trijų valandų, praleistų SSRS, pagaliau pravėrę geležinius bunkerio vartus ir išvydę dienos šviesą, supratome, kodėl mūsų tėvai ir seneliai taip troško laisvės ir kaip turime branginti iškovotąją nepriklausomybę.

Mus, laisvos Lietuvos vaikus, šokiravo griežtos elgesio taisyklės, kurių nesilaikant gali tekti gauti per ausį ar per galvą, daryti fizinius pratimus, patirti psichologinį smurtą, nesvarbu, koks tavo amžius ar lytis. Išgirdome labai daug keiksmažodžių, įžeidinėjimų. Nepaisant to, ši ekskursija buvo labai įdomi, nes sužinojome ir patys patyrėme savo kailiu, kaip žmonės gyveno 1984 metais. Supratome, kaip toli per 21-erius Nepriklausomybės metus pažengė mūsų Lietuva ir jos žmonės.

Visų svarbiausia – žmonės, kuriuos sutikome

Liepos mėnesį turėjau šaunią galimybę praleisti savaitę Turkijoje. Vykome su tautinių šokių kolektyvu „Grandinėle“, bekeliaujant taip pat teko užsukti į Lenkiją, Serbiją, Bulgariją, Vengriją, Austriją, Slovakiją. Prisipažinsiu, dalyvaudami konkurse, matėme tikrai stiprių konkurentų.

Buvome supažindinti su Turkijos kultūra, prisistatėme patys, turėjome galimybę

pamatyti kitų šalių tautinį kostiumą. Kiekviena šalis pademonstravo savo unikalumą (nuo ryškiaspalvių bulgarų, indų, prancūzų iki identiškai vienodai apsirėdžiusių Rusų federacijos, Airijos, Bosnijos ir Hercegovinos). Matėme keturiasdešimt trijų šalių kostiumus ir kiekvienas iš jų išsiskyrė kažkuo savitu. Be abejo, šiek tiek pagerinome savo anglų kalbos žinias, juk nuolat teko bendrauti angliškai.

Taip pat pro akis negalėjome praleisti ir indų, kurie nuoširdžiai meldėsi vandeniui. Susėdę ratu, jie kažką murmėjo pasistatę vandens buteliukus prieš save ir, tik lašelį paragavę, tuojau pat užsuko buteliuką, lyg tai būtų ne vanduo, o kažkas nepaprasto, švento.

Prisiminusi visas akimirkas, suvokiu, jog tai buvo nepakartojama vasara ir, matyt, viena įspūdingiausių mano gyvenime. Svarbu net ne tai, kokius objektus pamačiau ar kokias vietas aplankiau, o tai, kokius žmones sutikau, kokį jų nuoširdumą, atvirumą ir džiaugsmingumą patyriau... Daugelyje pasaulio kampelių suradau draugų. Dabar kažkur už tūkstančio kilometrų kažkas apie mane galvoja ir siunčia mintis - ar gali būti kas nuostabiau?

Norėčiau padrašinti kiekvieną nebijoti išvykti, juk dažnai sakoma: „Nepabandęs nesužinosi“. Niekas gyvenime neateina ir nevyksta veltui!

Eglė Rauduvytė, 2g kl.

Pakeliavo Maironio keliais per Lietuvą...

Maironiečių draugijos nariai rugsėjo 22 dieną susirinko į Raseinius iš visos Lietuvos, tarp jų ir iš Panevėžio. Panevėžiečiams atstovavo trijų gimnazijų mokiniai: J. Balčikonio, V. Žemkalnio ir „Minties“. Mūsų maironiečių organizaciją subūrusi ilgametė jos vadovė lietuvių kalbos mokytoja metodininkė Nijolė Krivickienė.

Susitikime buvo organizuota edukacinė programa „Maironio kelias per Lietuvą“.

Atvykusiuosius sveikino Maironiečių draugijos vadovas Eugenijus Urbonas. Čia maironiečiams liūdėti neteko - juos linksmo šokėjai bei dainininkai. Po koncerto visi aplankė Maironio gimtąsias vietas Pasandravyje ir Bernotuose, vėliau - Betygaloje esantį Vytauto Didžiojo paminklą ir ten stovinčią Šv. Mikalojaus bažnyčią. Ariogaloje, Šv. Arkangelo Mykolo bažnyčioje, dalyvavo šventose Mišiose. Paskui lydimi orkestro ir šokėjų patraukė į Dubysos slėnį. Čia Ariogalos miestelio vadovai, gimnazijos

direktorius Arvydas Stankus apgailestavo, kad sostinėje Maironis nėra tinkamai pagerbtas. Todėl vieningai pritarta profesoriaus, europarlamentaro Vytauto Landsbergio laiške pateiktam siūlymui Vilniuje tarp Pilies kalno ir Bernardinų/Sereikiškių sodo pastatyti paminklą mūsų dainiui. Taigi vėl bus kreiptasi raštu į Vilniaus miesto merą Artūrą Zuoką.

Vėliau dalyviai buvo pavaišinti arbata, sumuštiniais, bandelėmis ir kareiviška koše. Prie laužo tęsėsi meninė programa.

Grįždami namo maironiečiai dar aplankė Maironio mėgtas vietas Krekenavoje.

Tuo maironiečių kelionės nesibaigė. Spalio 20 d. Kaune, Maironio gimnazijoje, jo namuose ir kunigų seminarijoje vėl buvo šios organizacijos sąskrydis. Čia vyko renginys „Maironio diena“, skirtas Maironio metų ir 149-ųjų gimimo metinių paminėjimui. Paskui visų laukė įdomi ekskursija Kėdainiuose, kur buvo aplankytas senamiestis ir Radvilų kripta.

Maironiečių vadovė Nijolė Krivickienė kalbino Martyna Mikeliūnaitė ir Greta Abromavičiūtė, 1e kl.

AKTUALU

Rūkoriai nedaro garbės gimnazijos bendruomenei

Šiais laikais, jaunimo tarpe, o ypač nepilnamečių, daugėja rūkančiųjų. Ši problema aktualiausia mokyklose. Mūsų gimnazijos administracija bando tai išspręsti visais įmanomais būdais: daro „reidus“ aplink mokyklą, skiria 100 ar daugiau litų siekiančias administracines baudas, kurias moka „pagautųjų“ tėvai, globėjai.

Patys rūkantieji moksleiviai nesijaudina, jei būna pagauti, dažniausiai net išsisuka iš esančios padėties ir toliau, nepaisydami jokių taisyklių, rūko.

Nuo rūkančiųjų moksleivių nukenčia ir kaimynai. Gimnazija „atakuojama“ skambučiais su aplinkinių gyventojų nusiskundimais, jog šiukšlinama prie laiptinių, kurias jie patys turi išvalyti. Rūkoriai, rodos, net nesusimąsto, kad tokiu

savo elgesiu nedaro garbės gimnazijos bendruomenei.

Mokytojai tai pat bando kovoti su šia problema. Jie turi teisę, užuodę nemalonų cigarečių dūmų kvapą, pranešti apie tai administracijai. Mat nuo rūkančiųjų nukenčia ir šio žalingo įpročio neturintys klasės draugai.

Apie čia problemą dažnai kalba ir visuomenės sveikatos priežiūros darbuotoja Erna Barvičienė, kuri klasių valandėlių metu pasakoja apie rūkymo žalą jaunam organizmui. Jaunuoliai nežino, kad jauno organizmo ląstelės labai jautrios nikotinui. Jos nuodija organizmą, sukelia įvairias, net mirtinas ligas, keičia odos tipus, nuodijamas kraujas, rūkantieji greičiau sensta ir miršta.

Simonas Šapola, 1e kl.

MŪSŲ RENGINIAI

Vandenilio variklis mitas ar tikrovė?

Šių metų rugsėjo 14 dieną mūsų gimnazijoje vyko paskaita „Vandenilio energija mitas ar tikrovė“. Ją vedė Šiaulių universiteto komanda. Fizikos mokslų profesorius pademonstravo, kaip galima pasitelkiant vandenį bei šviesą, naudojant elektrolizę pagaminti elektros energiją, kuri pajėgia sukurti vėjo malūnelį. Šį garbingą svečią atlydėjo du jaunieji mokslininkai- bakalaurai. Pirmasis pristatė automobilio variklio modelį, veikiantį vandenilio kuru. Antrasis kalbėjo apie aplinkos taršą, energetikos poveikį aplinkai. Studentai, pasitelkdami mediją, pademonstravo realų

automobilį, veikiantį vandenilio kuru. Vandenilio kuras yra 100 % ekologiškas. Kurui naudojamas vanduo. Jis skyla į deguonį ir vandenilį, atmosferoje esantis vandenilis jungiasi su deguonimi ir vėl virsta vandeniu. Visiems mums iškilo klausimas, kodėl šie automobiliai nėra gaminami? Atsakymą mums pasakė mokytoja Ona Liškauskienė, teigdama, jog vandenilio kuro gaminimas sunaudoja daugiau energijos, nei pagamina pats vandenilis, todėl jis nėra naudojamas šiuo metu, nes naftos produktai yra pigesni.

Korespondentai: Aušrinė Kielaitė ir Ovidijus Antanaitis

Pilietiškumo pamokos pirmokams

Po triukšmingų pirmųjų klasių krikštynų, organizuotų dyvliktokų, vyko pamokos muziejuje. Todėl dabar mūsų jauniausieji gali sakyti esantys tikri gimnazistai. Gidais tomis pamokomis buvę jaunieji muziejaininkai Justina D ir Justinas A., Samanta V. ir Joana S., Regimantas J. Ir Greta P., Justina M. ir Hermanas P., Evaldas M. ir Paulius Š. teigia, kad pirmokai domėjosi eksponatais, stengėsi įsiminti svarbiausius gimnazijos akcentus, vartė įvairius aplankalus: paklausti atsakė ir apie devizą, ir apie administracijos sudėtį, ir pasakė tikslų gimnazijos adresą.

Tik himno sakėsi dar nemokantys. Antroje pamokos dalyje kūrė, kaip pristatys bendruomenei savo klasę.

Dabar muziejuje jau galima matyti, kaip visos pirmosios klasės pristato save bendruomenei. Taigi, galime džiaugtis, kad mūsų gretos pasipildė dideliu būriu įdomių, jaunatviškų, lakiomis mintimis ir savitais lūkesčiais gyvenančių mokinių.

Muziejaus vadovė E. Gedraitienė

„Prozos rudenėlis – 2011“

Kaip ir kasmet „Minties“ gimnazijos vardadienio proga gimnazistus draugėn subūrė tradicinė popietė „Prozos rudenėlis – 2011“, skirta visiems tiems, kurie neabejingi žodžio menui. Šįkart renginio metu dar buvo rodoma teatralizuota literatūrinė kompozicija „Dvi moteri“. Nežinia, kas labiau patraukė žiūrovų dėmesį, bet jų buvo tiek daug, kad visi norintys į salę tiesiog netilpo ir, nukabinę nosis, turėjo kėblinti į pamokas.

Spektaklis „Dvi moteri“ - apie Gabrielės Petkevičaitės – Bitės ir Žemaitės susitikimą, draugystę ir bendrą kūrybą sudėtingu istoriniu laikotarpiu. Pakalbintiems žiūrovams jis išties paliko įspūdį, nes aktorės puikiai perteikė šių iškilų Lietuvos rašytojų ir visuomenės veikėjų asmenybes, parodė, kokia sudėtinga buvo to meto Lietuvos literatūrinė ir kalbinė situacija.

Šįmet norėdamos išvengti internetinių plagiatų, lituanistės davė gimnazistams kurti per pamokas ir tik po to leido tobulinti namuose.

„Jauno žmogaus mintys visada savitos ir žavi. Džiugu konstatuoti, kad ir šių metų tradicinis „Prozos rudenėlis“ sulaukė kuriančiųjų dėmesio. Gimnazistai turi ir nori perteikti savo jausenas, nuotaikas ir įdomią patirtį įvairiais prozos žanrais. Šių metų akcentas – miniatiūra.“ - džiaugėsi viena renginio organizatorių lituanistė Emilija Gedraitienė. Konkursui darbelius pristatė 35 gimnazistai, pusės iš jų darbai neatitiko kriterijų: buvo tik 1 kūrinėlis.

Adelė Samuolienė, viena iš vertinimo komisijos narių, apgailestavo pasigedusi atsakomybės už žodį: „Kurdamai poetinį vaizdą jaunieji literatai taip pradeda žaisti žodžiais, kad visai nepaiso jų reikšmės ir dalis vaizdinių yra tiesiog loginės klaidos, arba bando kurti postmodernistinį tekstą, turbūt patys nebesuprasdami, apie ką rašo... Reikėtų vengti ir rimo proziniame tekste, jį reikėtų palikti poezijai. Konkursus supainiojo trečiokas A. M. ir Pinokio slapyvardžiu pasirašęs kažkoks ketvirtokas. Jų rašiniai aiškiai publicistiniai, gana puikūs, tad būtų šaunu, kad surastų tinkamos tematikos konkursą ir savo darbelius ten nusiųstų. Gaila, kad kai kurių mokinių atnešti tekstai linksta ir nuo kalbos klaidų...“.

Iš pluošto konkursui pateiktų kūrinių išsiskyrė abiturientų kūryba: ji prasmingesnė, meniškesnė, ilgesnė. „Ir Kasparo, ir Ovidijaus, ir Agnės, ir Armino, ir Aušrinės, ir Gintarės kūrinėliuose blyksteli meninis vaizdas ar autentiškas apmąstymas. Tik gaila, kad net turėdami neblogų minčių kartais švaistosi jomis neapgalvotai. Be abejo, sunku pasakyti kažką savo, kai, regis, viskas jau pasakyta, bet pasirenkant miniatiūros

pagrindu metaforą, reikia žiūrėti, kad ji būtų originali (...)“ – negailėjo ir gero žodžio, ir kritikos mokytojos.

Trečiųjų kūriniuose komisija pasigedo originalumo: „nuolat kartojamos tos pačios tiesos apie gyvenimą, laiką, meilę nepridedant nieko nuoširdaus nuo savęs... Kintantį gamtos laiką su savo branda sieja Radvilas Jokubonis (3 d): „...Vasara išblėso, atostogos baigėsi, aš vėl kas rytą minu į mokyklą. Jau vienuoliktus metus. Dešimt metų stengiausi tik atbūt ir ištrukt. Gyvenimas buvo gražus už mokyklos sienų. Bet šie metai kitokie. Nežinau kuo. Nebelaukiu atostogų. Priešingai, jaučiu, kad galiu kažko nespėti, kad reikia išnaudoti kiekvieną dieną, užpildyti jas veikla...“. Agnė Bošaitė (3f) miniatiūroje „Pasimėgavimas laisve“ kalba apie paprastas jauno žmogaus būsenas stebėdama aplinkos detales ir iš jų kurdama pasaulio mozaiką.“.

Antroka, lituanisčių pastebėjimu, šiame konkurse išsiskyrė savo tingumu - dauguma jų nepasivargino kurti antro teksto. „Dalis jų pasakojimai buvo publicistiniai, turintys meninio teksto užuomazgų (Rokas Verbliugevičius „Vieno mano daikto istorijoje“ pasakoja šiltus prisiminimus apie senelį, jo piniginę). Iš tos autentiškos patirties pasakojimų išsiskyrė Vigailės Pronskūnaitės. Jie turi siužetą, tik gaila, kad pritrūko noro padirbėti su tekstu, paieškoti sinonimų, vaizdingesnių pasakymų. Šiltas Armino Vešėtos pasakojimas, kaip susirasti draugą („Kamuoliukas“), Eglės Raudunytės apie senelį „ir mamą, kuri bando išvyti mane iš vaikystės pasaulio.“ – reziūmavo antrojų darbus renginio organizatorės.

Pirmoju darbuose komisijos narės pasigedo savito žodžio ir žvilgsnio. Šiek tiek, jų nuomone, išsiskyrė Audriaus Serbentavičiaus iš 1 c kl. kūrinėliai (miniatiūra ir 2 sakmės). „Pasitelkdamas tautosakos formules Audrius kuria savo versijas. Pavyzdžiui, sakmė „Gyvatės raštai“: „... Jie visur šliaužiojo kartu, medžiojo grobį ir grožėjosi nuostabia mėnulio pilnatimi. Po kurio laiko iškėlė didžias vestuves, kad ir ne žmonės buvo, bet alų midų gėrė. Po vestuvių atsikėlus gyvačiukė žiū - žalčio nebėra. Taip iki šiol liko gyvatė su vestuvine, raštuota suknele.“ Įdomią šių laikų sakmę apie oranžinę žvaigždę - krepšinio kamuolį sukūrė Tomas Rimša iš 1 d kl. – pirmoju tekstus komentavo mokytojos.

Už kūrybinius blykstelėjimus šį *Prozos rudenėlį* pareikštos padėkos: **Ovidijui Antanaičiui (4g), Jokuboniui Radvilui (3d), Agnei Bošaitėi (3f), Vigailei Pronskūnaitei (2g) ir Audriui Serbentavičiui (1c).**

Prozos rudenėlio-2011 laureate skelbiama **Aušrinė Kielaitė**, 4g kl., kuri maloniai pasidalino savo kūryba su „Pertraukos“ laikraščio skaitytojais. Jos ir kito konkurso dalyvio Ovidijaus Antanaičio tekstus rasite šio laikraščio skyrelyje „Mūsų kūryba“.

Medžiai turi daug lapų. Vienas iš jų - tu. Piktas rudens vėjas negailestingai bando nuplėšti tave nuo mažos medžio šakelės, kuri pati vos laikosi įsikibusi į storesnę ir tvirtesnę šaką. Nepaisant to, ji tavęs nepaleidžia, nes myli mažą lapelį, kurį pavasarį, patį su didžiausiomis pastangomis ir rūpesčiu išsprogdino. Vis dėl to, vėjas tave nuplėšia. Tu skrendi į nežinomybę, kur tavęs vis vien laukia pragaištis. O šakelė liko viena, netekusi paskutinio savo lapelio. Ar žinėjai, kad medžiai turi milijonus mažų lapelių? O medžių pasaulyje - milijardai...

***

Ar norėtum pabūti ašara, riedanti mažos mergaitės skruostu? Žinai, šiandien lauke iš jos pasityčiojo, nes dideli akiniai jai labai netinka. Manau, ašaros sūrios, nes į jas telpa visos liūdnos mintys ir nuoskaudos, esančios trapioje žmogaus širdyje. Tu riedi mergaitės skruostu iki tos akimirkos, kol prie jos prieis rūpestinga mama ir tave nuvalys, tarsi blogą prisiminimą. Bet viso skausmo su savim tu juk išsinešti negali?

***

Atokioje, mažo miestelio gatvėje, žybsi vienas vienintelis žibintas. Kadangi nėra alyvos, šaltas vėjas ir smulki lietaus dulksna, tave po truputį gesina. Tu žinai, kad greit užgesi ir nebegalėsi apšviesti tako senam kaimo girtuokliui, kuris būdamas neblaivus, užklius už nelygaus kelio ir sugrius. Jis susižeis galvą. Kadangi naktį pro ten niekas nepraeina, niekas jam laiku ir nepadės. Tačiau tas girtuoklis, būdamas ne girtas, yra žmogus, nepaprastai geros širdies. Jis visiems padeda, neprašydamas atlygio, nes žino, kad jį vis tiek pragers. Dar jis turi anūką, kuris be jokių sąlygų, myli savo senelį. Kai gauna kelis grašius už pataisytą tvorą, žmogus pirmus kelis centus palieka saldainiui, kurį būtinai nupirks pakeliui į aludę. Bet šiandien tas žmogus mirs, nes gatvės žibintas nustojo šviesti....

Aušrinė Kielaitė, 4g kl.

Rudens kančios (ištrauka)

Išaušo toji diena. Ta diena, kai stiklinis, nematomas dangtis pakyla nuo žemės ir ją pradeda pulti stingdantis šaltis su mažais spygliais. Kiek sykių bandžiau kalbėti su Dievu, kad dangti paliktų, nors vienai žiemai, nors vienai akimirkai. Jis manęs neklauso, jis tyčiojas iš manęs ir dar stipriau spaudžia, dar stipriau drebia šaltį į akis ir tik šypsos.

Vieną rytą atsikėlęs pažiūrėjau pro langą. Vaizdas kaip nuotraukų redagavimo programoje - nuostabus. Saulė kilo į dangų nešdama raudoną nuotakos nuometą, o ją lydėjo skaisčios žvaigždės tyru ir nekaltu baltu nuometu. Bet mano akį traukė ne tai. Akys kliuvo už raudonai liepsnojančio klevo. Jo plačių lapų ir ryškiai šviečiančių ašarų, kurias barstė šiaurės vakaro vėjas, nešdamas šaltuko paltą į taisyklą. Ilgai žiūrėjau į klevą ir mažiau, kaip toks didelis medis gali verkti? Atsakymo niekur neradau... Mačiau, kaip krito jo lapai, kaip jis raudėjo ir šaukė, bet niekas jam nepadėjo.... Šaltis tik spaudė ir mušė, niekaip nepaleido klevo. Prašiau Šalčio:

- Paleisk Klevą gyvą ! Prašau paleisk!

Man atrodė, kad kova nebyli. Šaltis tol smaugs Klevą, kol jis nuraudonuos iš gėdos ir liks nuogas....

(...)

Ovidijus Antanaitis, 4g kl.

„Pertraukos“ jaunieji korespondentai ir jų vadovė Vaida Batavičienė dėkoja visiems, entuziastingai prisidėjusiems prie laikraščelio leidimo ir linki įdomių, smagių bei turiningų rudens atostogų! Kito numerio laukite pasirodant prieš Šv.Kalėdas! Nesukuklinkite - skelbkitės, kvieskitės mus – būtinai apie Jus parašysime!!!

